

Jak víla **Amálka** nechala stát myslivce Mušku v lese

To jednou byla na lesním paloučku mlha, zasvitlo do ní slunce a maličko zafoukal vítr. V mlze se hnulo a vzdychlo. A stojí tu jemná panenka.

Stojí na paloučku v šatech lehkých jako pára a diví se, kde se tu vlastně vzala.

A zamyšlená je.

„Vždyť ani nevím, jak se jmenuju,“ špitá si. „A co,“ povídá nakonec, „budu si říkat víla Amálka.“

Bylo odtamtud jen dvanáct kroků ke studánce. Amálka k ní dotančila po špičičkách trávy a sklonila se nad vodou. Voda je věrné zrcátko. Amálka se rozhlídla, jestli ji někdo neuslyší, a tiše vykřikla: „Jé, to jsem hezká!“

Vtom padla rána. Bylo to někde hloub v lese. A za chvíli běží kolem srnka, kopýtko má mokrá od slziček, které jí padají z očí.

„Co to děláš?“ povídá Amálka srnce.

„Pláču,“ řekla srnka.

„A proč pláčeš?“ ptá se Amálka.

„Protože myslivce Muška mi postřelil srnečka a teď se za ním honí někde po lese,“ řekla srnka.

Víc se Amálka neptala. Rozběhla se hloub do lesa cestičkou, kudy by nikdo neprošel.

A už je vidí, ty dva. Vpředu kulhá srneček a za ním se žene myslivec Muška. Na hlavě má klobouk s kančím zubem, zelená kamizola, kalhoty s lampáskem, červené botičky. Je to sama myslivecká pýcha. Puškou odhazuje větve, co překázejí.

„A já tě dostanu,“ směje se Muška sám sobě do kroku a běží za srnečkem.

Amálka zkusila prstem, kam vane vítr, a předběhla myslivce Mušku. Postavila se mu do cesty a řekla:

„Z té pušky už nesmíš vystřelit. A najdi hojíčkový list a polož ho srnečkovi na ránu, aby zas mohl běhat po všech čtyřech.“

Myslivec Muška se před pěknou panenkou nejdřív zarazil. Ale pak se opřel o svou pýchu a povídá: „To by tak hrálo, abych místo střílení dělal srncům doktora!“

A už je zas na skoku za srnečkem. Jenže když běžel kolem Amálky, ona se bystře rozhlídla, utrhla list trávy zívalky a šlehla s ním Mušku přes čelo. Muška ani nedokročil krok. Zívl si, ospalost ho povalila do mechu a usnul tak hluboce, že les nemůže být hlubší.

Amálka se k Muškovi shýbla a otevřela mu torbu. Byly v ní už jen tři patrony. Amálka nad každou udělala vílí znamení. Potom řekla srnečkovi, co stál opodál na třech kopýtkách:

„Už se nic neboj! I kdyby na tebe Muška namířil a vystřelil, ničeho se neboj.“

Když dořekla, schovala se víla Amálka do stínu pod jedlemi.

A myslivci Muškovi už se kazí sen. Vzdychl, posadil se, rozpomněl se — a sáhl po pušce. Nabil první patronu, namířil na srnečka a povídá: „Teď se dočkáš.“ A stiskl.

Jenže z pušky vyšel jen bílý kouř a zahrálo to jako flétna. Srneček pokojně stojí.

Myslivce Muška profoukl pušku a láduje druhou patronu. A míří a střílí.

Z pušky vyletěl roj motýlů a roztočil se Muškovi kolem očí. Srneček dál pokojně stojí.

„To jako by mi někdo začaroval patrony!“ křikl Muška a nabil do třetice. Stiskl tak jemně, jak ještě nikdy nestiskl.

Z pušky se vyhrnulo sedm sršánů. Sedmý, ten hlavní, se usadil ve vzduchu na nitku od Muškova nosu a bzučí:

„Jestli se v tu chvíli nerozběhneš pro hojíčkový list, pustíme do tebe sedm žihadel!“

Tohle vyhnalo z myslivce Mušky pýchu. Pušku pověsil na rozsochu a rozběhl se pro hojíček. Ulomil z něho list a přiložil ho srnečkovi na ránu. Rána jako by tam nikdy nebyla. Srneček se zas postavil na všechna čtyři kopýtka a odběhl k srnce.

Myslivec Muška se na to chvíli díval a potom ze zbytku své pýchy spustil na Amálku:

„Srnečka jsem ztratil, ale zato mám tebe, pěkná panenke.“

Jenže to už víla Amálka odcházela po špičičkách trávy do hlubokého lesa.

„Kdepak, Muško. Srneček odešel k srnce. Já jdu do hlubokého lesa. Ty tu zůstaneš sám s vystřílenou puškou.“

A myslivec Muška tam zůstal sám s vystřílenou puškou.

Jak seděla v zelené klícce

Jednou šla víla Amálka po mezi kolem šípkového keře. Vtom slyší, jak někdo volá hláskem tenčím než nitka:

„Tak bude to, nebo nebude?“

Amálka se líp podívala a vidí, jak se na keři mezi zelenými větvemi houpá poupě. Byla v něm zavřená maličká Růženka a pořád volala:

„Tak bude to, nebo nebude?“

„Já vím, už bys chtěla ven,“ řekla víla Amálka a zatukala na poupě kotníkem: „Pusť tu Růženku!“

Jenže poupě ne a ne rozkvést.

A tak si Amálka vzdychla:

„To je těžká věc, Růženko. U nás v lese bych poupě snadno dokázala rozkvést v květ, ale na mezi to neumím.“

„Tak bude to, nebo nebude?“ volala Růženka v poupěti.

„Ledaže bych došla pro vodu a zalila ten líný šípek, aby si pospíšil,“ řekla Amálka.

„Jsi hodná, jenže moc mluvíš,“ zavolala z poupěte Růženka. „Běž radši pro vodu.“